

Dagelijks vindt een aanzwellende stroom informatie zijn weg naar het geheugen van computers. Bedrijven, universiteiten en regeringen zetten hun stoffige archieven op de stoep bij de vuilnis - de computer heeft die taak overgenomen.

Brieven, opdrachten en allerlei soorten transacties vliegen van beeldscherm naar beeldscherm en via de satelliet van de ene kant van de wereld naar de andere. Onze samenleving wint aan doelmatigheid, maar ook aan kwetsbaarheid.

Computerfraude is een lucratieve bezigheid. Tot vorige week hadden wij dat van horen zeggen. Een employé van Slavenburg's Bank heeft Nederland nu echter zijn eigen schandaal bezorgd, door de benen te nemen met 175 miljoen gulden. Hoe veilig zijn onze geheimen?

Geheim Compu

door Pauline van de Ven

Vorige week ontdekte Slavenburg's Bank bij een interne controle dat twee employé's een bedrag van 175 miljoen gulden hebben verduisterd en naar diverse rekeningen in binnen- en buitenland hebben laten overschrijven. De fraude heeft twee jaar geduurd voordat de bank het ontdekte. De betrokkenen waren in hun functie belast met het buitenlandse betalingsverkeer.

Slavenburg hield zich wijselijk op de vlakte over de precieze toedracht van de fraude. De bank verklaarde dat het betalingsverkeer met het buitenland per computer verloopt en dat hiermee 'practisch niet te knoeien valt'.

Practisch niet, behalve wanneer iemand een bepaalde code wist te achterhalen. „Dat is nu kennelijk gebeurd,” constateerde de bank.

Beveiliging van informatie raakt ons allemaal en vaak veel directer dan we zouden vermoeden. Toen minister Ruding van financiën in januari tijdens een persconferentie aankondigde dat elke Nederlander een 'fiscaal nummer' krijgt, zodra het ministerie van financiën op een centrale computer overgaat, stelde menig journalist vragen over de veiligheid van zo'n centraal systeem.

Staatssecretaris Koning sprak daarbij de gedenkwaardige woorden: „Het kan maar beter in een computer zitten dan in een kast, waar de stukken voor iedereen leesbaar voor het grijpen liggen”.

Deze uitspraak getuigt van weinig kennis van de gevaren waaraan opslag en transport van informatie bloot staan. Informatie in computers is namelijk niet per definitie moeilijker bereikbaar voor knoeiers.

